

מסורת הש"ס

(6) תרומות פ"ט מ"ד.
(7) קדושין מ"ו ו"ט.
(8) טהרה מ"ח יומא ט.
(9) תוספת דמטה פ"ג.
(10) שבת ק"ג ו"ג.
(11) זכריות כ"ה.
(12) שבת פ"א מ"ט.
(13) זכריות כ"ה.
(14) נ"י רש"ל דבשנא.
(15) נכס אמור סי' קה.

הגהות הב"ח

(א) גמ' דר"מ דלמך מעשר
שני ממון: (ב) שם ור"ה
יהודה הא לל"ל ואת ר'
נחמך:

גליון הש"ס

רש"י ר"ה בית מאי:
היה חצון. פ"י פסחים
י"ד פ"ב גרש"י ד"ה בית
פלוני וממנו ע"פ ר"ה
חזן לחומת: תוס' ד"ה
אבל ובר גורו אשכ שבת
פ"י ר"ה דף ד' ע"פ תוס'
ד"ה שמו ומין בבית רש'
הלכות מלאים:

השוכר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא

צ.

עין משפט
נר מצוה

בא ה' מ"י פ"ג מהל'
שכירות הלכה ד' ועי'
בהשגות ובמ"מ סמך ללחן
קפד טושי"ע ח"מ פ"י שלח
ספיק' ד' ויעי' בהג"ה:
בא ג' ד' מ"י שם הלכה ג'
טושי"ע שם ספיק' ה':
בא ד' מ"י שם הל' ד':
בא ו' מ"י פ"א מהל'
תרומות הלכה א':
בא ד' מ"י פ"א מהלכות
מעשר הלכה ו' סמך
עין קהל:
ג' ח' מ"י פ"א מהלכות
מעשר שני הלכה יו':
בא ט' מ"י שם פ"ג הלכה
ח':
בא י' מ"י פ"ג מהלכות
שכירות הלכה ד':
ג' ח' מ"י פ"א מהלכות
מעשר שני הלכה יו':
ג' ד' מ"י פ"א מהלכות
מעשר הלכה א' סמך
עין קהל:
ג' ח' מ"י פ"ג מהלכות
שכירות הלכה ד':
ג' ח' מ"י פ"א מהלכות
מעשר שני הלכה יו':
ג' ד' מ"י פ"א מהלכות
מעשר הלכה א' סמך
עין קהל:
ג' ח' מ"י פ"ג מהלכות
שכירות הלכה ד':
ג' ח' מ"י פ"א מהלכות
מעשר שני הלכה יו':
ג' ד' מ"י פ"א מהלכות
מעשר הלכה א' סמך
עין קהל:

לענין רש"י

שונגלי"א [צינבלי"א].
חומה הפקידה את העיר.
רובל"ר [רובלי"ר].
לשליש [נאמר בסדר].

וסדו. דישת שגלן בתרומה וצמער כגון שהקדמו כשגלן:
אין עובר. בלא תחוס: (א) המרכסות. משום דגמר מלאכתו למעשר
משעת דשה: תרומה ומעשר. דקמס דיש לאו בתרומה ומעשר
משמעי קרא דלחן תרומה ומעשר קמס אלא מן המירוח ואילן

דכתיב (במדבר י"ח) כגון מן הגורן:

מפני מראים העין. שלא יאמרו:

עליו שהוא חוס: בול. מלא לגרף:

בערסקלן שפיה. שק או ערסקל

מולין בלוארה והמאלכ בנחור ואוכלת:

נכרי דהש כפרו של ישראל. אין

עוברים כעלים שזמרו לו חסוס

פרמי ודוש בה מנחם חס: וזיין דלאו

עליהם עבירת לא תחוס: גידולי

תרומה. שזרעה וגדלה הגידולין

תרומה מדרבנן וזה אחד משמנה

עשר דבר שרבו בית שמאי על בית

הלל בלואות שנת (שם ח') וזיין דלאו

תרומה מדאורייתא היא קרינא ביה

דשם קמחא: בשלמא גידולי תרומה

תרומה. מדרבנן ואינטרין לאשמועינן

דעובר: גידולי עגל. מנחם

שנמחה בכרי חרעה נטיבלה הרי

היא כשאר חולין ואוכל הימנה ערפי

עד שימנה דכיון דורשו כלה בטל

ליה איסוריה. ובתרומה הוא דגזור

דמפרש התם גזירה משום תרומה

טוביה נדי שישלם שמה חרעה

להפטר שלא ימנה לכהן אי נמי

משום תרומה טמאה ביד כהן דלמא

משהי לה לזרעה ואמי כה' לדי

תקלה: פלוגתא דר' מאיר ור' יהודה

בדקדוקין (דף נ"ג): ממון כבוד. ולא

קרינא ביה בדישוי. וגבי תרומה

מיתוקמא שהיתה פרה של ישראל

שקור להאכילה תרומה ואפילו אם

דש בה כהן דתנאי כהן ששכר פרה

מישראל אע"פ שמונחיה עליו לא

יאכלנה כרשני תרומה: סידי דמי.

דלחיו מעשר קודם דשה: כגון

שקדיתו. וקרא שם עליו כשגלן:

[ולר"י]. כיון דשם מעשר עליו לר'

יהודה נדי נמי דממון הדיוט הוא:

הא כעי חוסם. שאקור לאכלו חוץ

לחומת ירושלים והיכי אמי לאו דלא

תחוס ודמי לאו דלא מוכל לאכול

בשערין: (י"ג פ"ג). "היקף חילון

של ירושלים שהוסיפו עליו קרי

בית פאני. ונראה לי שהוא לשון

כבשתה של עיר שונגלי"א בלע"ז

דלחמין פרק קמא (דף ט"ז). זה

קנה חמור וזית פניה: כאן במעשר

דמאי. דלחמיה אלא מדרבנן. הלוקח

מעם הארץ שחינו להפריש מעשר

שני על הספק ולהעלותו לירושלים:

אף הוא. יוחנן כהן גדול במס'

טוטה (דף מ"ח). ביטל אף שודיו.

של מעשר ואפילו של חכמים שאין

לומר בערתי הקדש מן הבית וגם

נחמיו ללוי לפי שלא היו נותנים

מעשר ראשון ללוי כהלכתו דרממא

אמר ללויס וקנסיהו עורא וזה

נחמו להבנים: וגור על דמאי.

בלוקח מעם הארץ שיפריש הכל

ממקד מפני שהטבל עון מיתה חוץ

מן התרומה שלא גזר להפרישה ולא

גזר על הדמאי לפי ששאל בכל גבול

הארץ מולדן במעשרות ולא היו מפרישין אלא תרומה גדולה:

תרומה מעשר. שהלוי מפרש לכהן מעשר מן המעשר והוא

קרי תרומה ואקור בתרומה: ומסרות. מולי מעיים וקורין

אזמו ריול"ר מליאה דעי ללול כמים והחטין קשין לה: חסוס

פרסי ודוש בה. דשה שן: אמירה לנכרי שבות. מדרבנן:

והדרשות בתרומה ומעשר אינו עובר משום
בל תחוס: אבל מפני מראית העין מביא
בול מאותו המין ותולה לה בטרסקלין שבפיה
ר"ש בן יוחאי אומר מביא כרשנים ותולה
לה שהכרשנים יפות לה מן הכל ורמינהו
פרות המרכסות בתבואה אינו עובר משום בל
תחוס והדרשות בתרומה ומעשר עובר משום
בל תחוס: ונכרי הדש בפרתו של ישראל
אינו עובר משום בל תחוס וישראל הדש
בפרתו של נכרי עובר משום בל תחוס
קשיא תרומה אחרונה קשיא מעשר אבועשר
בשלמא תרומה אחרונה לא קשיא כאן
בתרומה כאן בגידולי תרומה אלא מעשר
אבועשר קשיא וכי תימא מעשר אבועשר נמי
לא קשיא כאן במעשר כאן בגידולי מעשר
בשלמא גידולי תרומה אלא גידולי
מעשר חולין נינהו דתנ"י גידולי יטבל
וגידולי מעשר שני חולין אלא לא קשיא הא
במעשר ראשון הא במעשר שני ואיבעית
אימא הא והא במעשר שני ולא קשיא הא
רבי מאיר הא רבי יהודה הא ר"מ דאמר
מעשר (א) ממון גבוה הוא הא רבי יהודה
דאמר מעשר שני ממון הדיוט הוא היכי דמי
כגון שהקדמו בשבולין ולר' יהודה (א) והא
בעי חומה כגון שדש לפנים מחומת בית
פאני איבעית אימא לא קשיא כאן במעשר
ודאי כאן במעשר דמאי השתא דאחית
להבי תרומה אחרונה נמי לא קשיא כאן
בתרומת ודאי כאן בתרומת דמאי בשלמא
מעשר דמאי איכא אלא תרומת דמאי מי
איכא ורתנאי: יאף הוא ביטל את הירדיו
יגזור על הדמאי לפי ששאל בכל גבול ישראל
וראה שלא היו מפרישין אלא תרומה גדולה
בלבד אלא לא קשיא כאן בתרומת מעשר
ודאי כאן בתרומת מעשר דמאי בעו מיניה
מרב ששח היתה אוכלת ומתרות מהו משום
דמעלי לה הוא והא לא מעלי לה או דלמא
דחויא ומצטרעא והא חויא ומצטרעא אמר
לחוי רב ששת תניתיה רבי שמעון בן יוחי
אומר מביא כרשנים ותולה לה שהכרשנים
יפות לה מן הכל שמע מינה ימוש דמעלי
לה הוא שמע מינה איבעית לחוי מהו
שיאמר אדם לנכרי חסוס פרתו ודוש בה מי
אמרין כי אמרין דאמירה לנכרי שבות הני
מילי לענין שבת דאיסור סקילה אבל חסימה
דאיסור לאו לא או דלמא "לא שנת ת"ש
נכרי הדש בפרתו של ישראל אינו עובר
משום בל תחוס מעבר הוא דלא עבר הא
איסורא איכא בדין הוא דאיסורא נמי ליכא
ואידי דתנא סיפא דישאל הדש בפרתו של
נכרי עובר תנא רישא אינו עובר תא שמע
דשאלו ליה לאבוה דשמואל הלין תורי
דגנבין

והדרשות במעשר ובתרומה אינו עובר משום לא תחוס: פ'
בקוטרם דקמס דיש לא היו תרומה ומעשר שאין
רגילות להיות תרומה ומעשר
הן חולין מתוקנים לא יעבור
מירוח ונראה דטעמא משום דכתיב
דש' דמשמע הראוי לו ומעשר ממון
גבוה הוא ותרומה נמי לישאל אקור
לימן לפני בהמתו ואפילו כהן דוקא
כרשנין שהיו מאלכ בהמה מותר
להאכל ולא חטין משום הפסד תרומה
וכן דרש בהדיא במעילה (דף יג'
ושם ד"ה מאי) מדרשו גבי הא דתמן
וכן פקה לא מאלכ כרשני הקדש:
גידולי מעשר חולין. דלא שייך
למיגזר שמה ישהה בידו
ויבער בטומאה דלמא ישהה כיון
שיכול לפדותו ואפילו לקוח בכסף
מעשר שנטמא דאינו נפדה לרבי
יהודה לא גזרו על גידולין דלחיו
מעשר כיון דעיקר מעשר יש לו פדיון:
כאן במעשר ראשון דמיקרי דישו
באן במעשר שני. דלחפילו
לר' יהודה אינו עובר חוץ לחומה
כדפרין בסמוך והא בעי חומה
ותימנה והלא אי לאו רעך היה אוכל
פועל משל הקדש כי היכי דשרי משל
מכירו ולא גזר גז' וז"ל אית לן
למימר דשרי חוץ לחומה דהא לרבי
יהודה ממנו הוא ויכול לקדש בו
האשה אפילו חוץ לחומה דמשמע
בדקדוקין (דף נ"ג): וי"ל דלחפילו
(לא) קרינן ביה דישו שלו ולא של
רעך דה"ג אמרין בסוף פרק
חלק (פסחים דף ק"א): דלכילי
עלמא לא מיקרי שללה גבי עיר
הגדחת ופטורה הן מהלה דלא
מיקרי ערסותיכס:
והיכי דמי כשהקדשו בשבאין.
תימנה דמאי אלטרין
לפרושי הכא היכי דמי דעד השתא
נמי הוי מיידי כביד דהא בגידולי
מעשר ליכא לאוקמה כלל:
אמר דהו תניתיה רבי שמעון בן
יוחאי אומר. ורבנן לא
פליגי עליה נחמי דמפרש טעמא
משום דמעלי לה: חסוס פרת
ודוש בה. פירוש ודוש בתבואת
דמירוח בלמירה לנכרי דתבואת
נכרי פשיטא דשרי כיון שאין ישראל
נשכר בחסימה אלא אדרבה מפסיד
כמו שפשיטא מותר לומר לנכרי
אכול נבלה ומהאי טעמא נמי מותר
לומר לנכרי בשבת הילך כשר ונשל
לנכר כשאיין מוטל עליו לזונו דאין
מרווח בלואת אמירה כלום ומיהו
אמר ר"י דלא דמי לאומר לנכרי
אכול נבלה דלא שייך התם אמירה
לנכרי שהישראל עממו יכול לימן
נבלה בפיו אבל הכא אותו דבר
שאומר לנכרי לעשות הוא אינו יכול
לעשות כמו נבלל לא לחסוס
ומירושלמי דהוהאין גבי מחזיקין ידי
נכרים כשיצית דקאמר ח"ל חרוש
בה טבאות ואנא נסבינא לה מיק
בתר שביעת אומר ר"י דאין ראייה
הא

דהתם לפי שהתחיל כבר לחרוש דרבי שמואל
דאיסור לאו שרי. אע"ג דכמס' מ"ק (דף יב') אמרין דכשיצית וחולו
של מועד אקור אמירה לנכרי התם משום דשבת וי"ז חד מילתא היא
וגזרו אטו שבת: דגנבין דהו ארמא. בשלמות דרב אחאי' מפרש
שהו קושרין דינר כמים של בהמה בחוקה והנכרי גונג הדינר ותולש
המים ומסרסו ולשון גנבין להו לא משמע הכי שלא חזין לגנוג רק כדרינר:
מחלפי

